

Γράφουν ο Γρηγόρης Χρονόπουλος και ο Γιώργος Χατζηβασίλης

ΓΙΑ ΝΑ ΜΗΝ ΞΕΧΝΟΥΝ ΟΙ ΠΑΛΙΟΙ ΚΑΙ ΝΑ ΜΑΘΑΙΝΟΥΝ ΟΙ ΝΕΟΙ...

Ενας φίλος ήρθε από τα παλιά φορτωμένος με χιλιάδες αναμνήσεις

Γιώργο, γεια σου,

Να καίρεσαι τα παιδιά και τα εγγόνια σου και να σε καίρονται κι αυτά. Είχα μια εμπειρία που θέλω να την κουβεντιάσουμε. Ένας φίλος που στενοχωριόταν πώς θα γιορτάσουν αυτοί που δεν έχουν παιδιά, το ένιωθε σαν παράπονο, αυτοί που δεν έχουν παιδιά, πώς θα γιορτάσουν. Του είπα αστειευόμενος, αυτοί θα γιορτάσουν την ανεξαρτησία τους! Και του εξήγησα ότι όλοι γιορτάζουμε, δεν είναι γενική γιορτή, όπως Χριστούγεννα, δεν είναι γιορτή του άντρα. Είναι τιμή στον πατέρα και όλοι γιορτάζουμε, τιμούμε τον πατέρα μας.

Αν έψυγε μπροστά, όπως πάντα οδηγός και προστάτης, είναι ο μεγάλος κι αδυσώπτος φυσικός Νόμος και η τιμή δεν είναι να τον επισκεφτούμε και να του κάνουμε δώρα. Είναι η συναίσθηση κι αναγνώριση, είναι εκείνο το ευχαριστώ που ίσως δεν του είπαμε ποτέ. Είναι μια ευκαιρία να σκεφτούμε και να συναισθανθούμε την προσφορά του. Γιατί ο πατέρας είναι Προσφορά. Και δεν είναι μόνο το σπέρμα, είναι μια ολόκληρη ζωή αγάπης και φροντίδας και στοργής και αυταπάρνυσης που φτάνει ως τη θυσία.

Αυτός είναι ο πατέρας και υπάρχουν και πατέρες που μπορεί να μην είναι γεννήτορες, αλλά έχουν δώσει αγάπη και φροντίδα πατρική. Πολλές οι περιπτώσεις και όλοι έχουμε γνωρίσει αρκετές, από υιοθεσίες μέχρι μια κοντινή μου περίπτωση που ούτε το όνομα δεν είχε αυτού που τη μεγάλωσε και που την πήγε νύφη στην εκκλησία και έδωσε το όνομα αυτού που γνώρισε πατέρα στο παιδί της.

Πόσες περιπτώσεις άστοργων γονιών και πόσων που έδωσαν αγάπη και στοργή σε ξένα παιδιά. Πιστεύω πρέπει διπλή τιμή κι αγάπη στους πατέρες που δεν είναι γεννήτορες αλλά γνήσιοι στο ρόλο του πατέρα. Είναι η προσφορά που κάνει τον πατέρα και είναι μια ευκαιρία να τιμήσουμε όλοι τον δικό μας πατέρα τούτη τη καθιέρωση της Ημέρας του Πατέρα. Και δεν είναι γιορτάσι ουν ονομαστική γιορτή, σαν γενέθλια. Είναι για τον καθένα να γιορτάσει, να τιμήσει τον δικό του πατέρα, τη μνήμη του δικού του πατέρα.

Και τυχεροί όσοι τον έχουν ακόμα κοντά τους για να του εκφράσουν την ευγνωμοσύνη τους και το ευχαριστώ τους. Οι άλλοι ένα κερί στη μνήμη του αναμένει με ευλάβεια και ευγνωμοσύνη, με θύμηση κι αναγνώριση στις καλές του πράξεις και στις προσφορές του. Δεν είναι γιορτάσι η Ημέρα του Πατέρα είναι τιμή και προσκύνημα στην έννοια πατέρας. Είναι κάτι ωραίες μνήμες από την παιδική πλευρά κι από την νεανική. Δεν μπορώ να ξεχάσω τα βουρκωμένα του μάτια και τη συγκίνησή του στο σταθμό σαν πίγμαινα στρατιώτης. Σκέφτομαι τα αισθήματά του, ο υιός του έγινε άντρας, πηγαίνε στρατιώτης! Ήταν μεγάλος σταθμός κι ήταν θερμός πατριώτης. Και φαντάζομαι τη χαρά και το καμάρι του όταν του πήγαν τα συγχαρή της γεννήθηκα, ήταν στην εκκλησία, λέει, ήταν πρόεδρος του Συλλόγου Φιλοπροόδων κι έπρεπε να είναι εκεί, ήταν του

Αγίου Νικολάου ημέρα Κυριακή. Και έρχεται ο Δεκεμβρις και κλείνω τα ενενήντα, Γιώργο μου, το περίμενες; Κι είμαι καλά και πάω. Θυμάμαι ένα ποιηματάκι από το δημοτικό... «μια ζωή επέρασα κι είπε ο Θεός κι γέρασα (έλεγε ο γεροβοσκός) και το χιόνι πολύ μού 'πεσε στην κεφαλήν». Χρόνια πολλά στους πατέρες και παππούδες.

Α Π Ο Β Ρ Α Δ Ο

Το κούτσουρο καιγόταν στο τζάκι
και η βροχή στο τζάμι
τραγούδαγε ολημερίς.
Και πόσα δεν αράδιασε τραγούδια
σε ήχους ξεχασμένης μελωδίας.
Τραγούδια της παρηγοριάς,
της αντοχής τραγούδια.
Είπαν για χτες και για προχέτες
για αύριο δεν είπαν.
Είπαν γι' αυτοσυγκέντρωση,
για μοναξιά, για μνήμες.
Κι είχε το σπίτι τη στοργή της μάνας,
μια θαλπωρή, συνταίριασμα
αρμονικής γαλήνης.
Κι εκεί στην άκρη, στη σκιά
κρυμμένο, ξεχασμένο
ήταν το "δεδικαίωται".
Και στο παράθυρο το φως
ζωγράφιζε θλιμμένα
ένα αντίο γκριζωπό.

Γρηγόρης

ΑΠΑΝΤΗΣΗ

Γειά σου κι' εσένα Γρηγόρη,

Φίλε μου, τα ενενήντα χρόνια σου είναι λίγα, γιατί σ' έχουμε ανάγκη και πολύ θα ήθελα ν' αξιωθώ να γιορτάσω μαζί σου τα εκατό και βάλε, τοιγκουνιές θα κάνουμε; Δεν είναι τα πολλά χρόνια που έχουν σημασία, η ποιότητα μετράει κι' εσύ την προσφέρεις γενναιόδωρα όπως σήμερα με τα σχόλιά σου για τον Πατέρα που πραγματικά είναι κατάθεση ψυχής. Πρέπει να ήταν σπουδαίος άνθρωπος ο πατέρας σου και ευτυχώς σ' άφησε κληρονομιά τα γονιδιά του, αλλά ξέρεις κάτι που έχω προσέξει; Πολλές φορές υποτιμούμε την προσφορά και το ρόλο του πατέρα, επειδή η μάνα είναι κυρίαρχος στο σπίτι και στη ζωή μας.

Πριν πολλά χρόνια ένας Αυστραλός μού είπε πως μόνο όταν έγινε 30 χρονών κατάλαβε πόσο ευφυής ήταν ο πατέρας του! Φτάνε όμως και οι πατέρες τής δικής μας εποχής, αν και εγώ δεν θα πρέπει να έχω παρά-

πονο, επειδή δεν έδειχναν τη τρυφερότητα τής μάνας στα παιδιά τους. Τα αγαπούσαν, αλλά θες από «ανδρισμό» δεν το έδειχναν και πολλά παιδιά φοβόνταν τον πατέρα, όμως άλλο ο φόβος και άλλο ο σεβασμός. Οταν έγινα εγώ πατέρας, έμαθα από την μάνα μου πως είχε απαγορεύσει στον πατέρα μας να μάς μαλλώνει και ειδικά να μάς δείρει «επειδή το χέρι του πατέρα είναι βαρύ...».

Ο πατέρας ήταν, πάντως, ο στύλος του σπιτιού, ο κουβαλπτής, ο σοφός σύμβουλος και ο προστάτης σε κάθε έκτακτη ανάγκη.

Υπάρχουν αμέτρητοι άστοροι γονείς, πατέρες τέρατα, γι' αυτό είναι δέκα φορές πιο σημαντικός αυτός που ανατρέφει και προστατεύει ένα ξένο παιδί, «ξένο αίμα» που έλεγαν οι παλιοί και είναι ουγκινητική η ευαισθησία σου σ' αυτό το θέμα. Δεν είναι το σπέρμα που κάνει τον πατέρα, αλλά οι θυσίες του όπως γράφεις για να μεγαλώσει ένα παιδί, έστω αν δεν είναι «δικό» του.

Μιλώντας προχθές στο 2ΜΜ, στην εκπομπή με τον Γιάννη Μεράβογλου, αναφέρθηκα στο σπουδεινό κείμενό σου επειδή το είχα διαβάσει και τόνισα πως στην Ημέρα του Πατέρα θα πρέπει να τιμούμε και τον νεκρό πατέρα με ένα κεράκι ή μερικά λουλούδια στον τάφο του. Και να τού λέμε ένα «ευχαριστώ» μέσα από τη ψυχή μας. Λένε πως το παιδί ορφανεύει από την μάνα, αλλά πιστεύω ακράδαντα πως είναι τυχεροί αυτοί που μεγάλωσαν με έναν πατέρα όπως εμείς, γιατί εκατομμύρια παιδιά στον κόσμο μεγαλώνουν ορφανά, χωρίς την πατρική προστασία, χωρίς την αγκαλιά του, χωρίς να κλωτούσουν μια μπάλα μαζί του, χωρίς να πάνε μαζί μια εκδρομή.

Στερημένα θα έλεγα πως είναι και τα παιδιά που μεγάλωσαν χωρίς παππού, όπως εγώ, γιατί βλέπω την χαρά των εγγονιών μου που δεν την έζησα εγώ με τους παππούδες μου. Ο παππούς είναι διαφορετικός με τα εγγόνια του από ότι ήταν με τα παιδιά του. Πρώτα απ' όλα έχει τον χρόνο να τα χαρεί, χωρίς να έχει την ευθύνη να εξασφαλίσει το μέλλον τους, ο παππούς είναι για να τους κάνει τα χατάρια, να απαντά στις μυριάδες ερωτήσεις τους, να τους χαρίζει δωράκια και να τα χαρτζολικώνει, είναι η ζώσα ιστορία τής οικογένειας που τα εγγόνια διψούν να μάθουν.

Χρόνια πολλά, λοιπόν, στους μπαμπάδες και τους παππούδες για να χαίρουνται τα παιδιά και εγγόνια τους!

